

39. Och solens blöf allt mera Förgyllde hennes lif. Men lugn, i swett och möda, Dock skild från werldens lif, Satt Erik i sitt mörker: Hans blöf likwäl det war Som djupt ur jordens sköte Gaf ljus åt Kerstins dar.

40. Så nio år förflutit, När i den skilda wrå, Der dag och natt en hammar Hörts tidt och ofta gå, Det blef så thyst som grafwen — Der klang blott droppets fall: Med hammarn än i handen Satt Erik stel och kall.

41. I dödens famn han funnit Den frid, han här ej fann. Och när det då för Kerstin Blef kändt, att det war han Som hennes armod lindrat Med trohet till sitt slut, Det dröjde icke länge än hon ock lidit ut.

42. Se'n nerfor mången främling I grufwans swarta natt, Och stigarn sade alltid: "Här war det Erik satt!" Men honom nu och platsen, Der han sin kärlek gömt, Man — liksom myckät annat — För längese'n har glömt.

Kostar 1 fl. Banko.

Wisa

om

Grufarbetaren Erik

och

hans sorgliga död.

SKARA, tryckt hos E. J. Forssell, 1848.

Vid Dannemora grufvor fanns ingen enda tös Så hjertans glad och tofig, När hon slapp riktigt lös, Som Åkes vackra Kerstin, Der trippande hon gick Och log åt alla gos-sar Med skälmst och eldig blick.

2. I dunkel-bruna ögat Låg någonting ändå, Som ingen, hur det kom sig, Förstod sig rätt uppå; Och när hon var som muntrast Och swängde kring helt frö, Flög ofta öfwer pannan En dysterfärgad sky.

3. Men gruf-arbetarn Erik Förstod fullväl att han Sin bild i hennes hjerta För allo tro-get fann, Och att en suck för honom Den skyn kring pannan spred; Och Erik ensam kände Hur det var fatt härmed.

4. Ty han var Kerstins fästman: Ett half-år nu gått om, Se'n han på prestgårds-ängen En qväll till henne kom Och fick från röda läppar Det svar, han wille ha, När tryckt i hjertligt samntag Hon genast gaf sitt ja.

5. Att nämna det för gubben, Som konstig war och hård, Ej dugde förrän Erik Fått egen grund och gård: Men när så lyckligt blefwe, Det wiste endast den, Som wärdar sparf och lilja Och är den armes wän.

6. "Ah, inte skall jag förja!" Så tänkte Erik jemt, Fast sinnet lika ofta Af sorgen war beklämdt. "Wår Herre gett mig krafter —

Och ske hwad helst han will, Jag wet att Kerstins hjerta För ewigt hör mig till!"

7. Den fattige i Kristen, Som ägde blott ett får Och det den rike borttog, Dock låkat mången tår I Eriks mörka öga, När han af oro tärde Uppå sin Kerstin tänkte, Som war hans hela werld.

8. Men att den late Kristian, Som gick der spanst och sin Och ständigt satte på sig En smilig söndags-min, Förgäfwes slog för tösen, War Eriks fulla tro — Och Kristian fick lowera I all sköns lugn och ro.

9. En qväll, när åkerknarren I rågen lät så gällt Och månen göt sitt skimmer Kring grufwans alla fält, Gatt Kerstin med sin fästman på udden nerwid sjön, Och till sin "rare" Erik Hon hade då en bön:

10. "Gör nu din tös till wiljes: Det bästa blir ändå Att gå till far och be om Att wi hwarandra få — Han nog till slut ger med sig. . . Ja, om du will som jag, Så ro du fram med saken, Och det i morgon dag!"

11. Det blef nu så beslutadt Att Eriks frieri Likväl ej skulle wägas Förrän weckan gått förbi: Det borde ske om söndag, Se'n far i bibeln läst; Då skulle Erik säkert Bli minst tillbakasnäst.

12. Och med ett hjertligt affked Slöt Erik till sitt bröst Sin kärleks-wäna flicka, Anho full af tröst; Och när sig midnatts-töcknet Kring jord och himmel drog, Slog drömmen opp en framtid, Som glädtigt mot dem log.

13. Men innan nya twifwel De åter hade närt, Blef gubben sjuk helt hastigt; Och nu war icke wärdt Att komma fram med "gistas", Th mäkta swår han war: Det wore bäst att wänta, Och hoppet fans ju qwar.

14. Emellertid hann månen Att tända än ett ny, Och sommarns blida fägring För hösten börjat fly, Förren Erik fann den gamle Så friskt till kropp och håg, Att rätt han tor-des hyppa Hwad på hans hjerta låg.

15. Likwäl han, till sin undran, Såg Kerstin dag från dag Bli mer och mer förtegen Och bleka hennes drag. På länge hon ej yttrat Ett ord om frieri. "Nå, will du", sa-de Erik, "Så skall jag låta bli?"

16. Men ständigt war det tårar Som då till swår han fick, Och sällan eller aldrig En klar och kärlig blick. "Hon ängslas", nu han tänkte, Att inte härda ut, Om gubben ger oss affslag . . . Men jag tar mitt beslut!"

17. Och när om söndags-morgon Till kyrkan Kerstin gått, Och himlen, nyss så mulen, Glänst opp i sol och blått, Tog Erik ned från spiken Sin nya helgdags-hatt Och gick så in i stugan, Der Åke ensam satt.

18. Wißt hade käring-möte På vägen honom skrämt, Och skatans skratt wid porten Gjort sinnet illa stämdt, Men dock han dristigt lade För gubben sina ord Och bad så ja, så wore Hans högsta lycka gjord.

19. "Stor tack för all den heder Du fliskan wisat har!" Fick friarn, helt förwånad,

Af Åke nu till swår. "Ja, tack, min käre Erik — Men Kristian nyss war här Och gjorde samma anbud: Han Kerstin och begär.

20. "Nog wet jag du är driftig Och mer regal än han — Jag derför wille hellre Ha dig till Kerstins man. Och hwad det henne angår, Så känner jag för grant Att qwinfolk aldrig kunna S gistas dömma sant —

21. Och då skall fadern råda . . . Men nu jag säga må (hwad jag i hela lifwet har noga aktat på) Att ingenstäds man kommer, Om inte lyckan will Ens företag wälsigna Och göra sitt dertill.

22. Hör på — ett prof, jag tänker, Skall bäst ge utslag i Hwem ödet af er bägge Will aldra hälst stå bi: Den som i morgon lyckas Tre gånger hitta på Den bästa malm i grufwan, Han skall min dotter få!"

23. "Bewars wäl", inföll Erik, Att slumpa om sin brud, Det wore, käre grannar, "Att bara fresta Gud!" Om sin och Kerstins kärlek Han åter lade ut; Men gubben nämnt sitt willkor, Och stod wid sitt beslut."

24. Knappt hade dimmans ringlar Sig hängt kring skogens bryn Och lärkan hunnit wakna Och solen trädt ur skyn, Då Erik jemte Kristian Steg ned uti det schakt, Dit blott den enes lycka Den gamles nyck förlagt.

25. Och snart de syntes åter: — Det gick ju som en dans — Med hwar sitt synde de kommo; Och tydligt det befans Att Kristians stuff war mindre, Men rikare ändå . . . Och efter andra färden Det hände lifaså.

26. "Hur är det", tänkte Erik, Att Kristian inte kan Mig ärligt se i ögat . . .? "Han är så säker, han!" Och nu för tredje gången, Som aflöt prof och hopp, Med hjertat fullt af bafwan De begge kommo opp.

27. "Men hvad skall detta wara? Och Erik stod der blek; Ur ögat flög en ljungeld, Och styrkan honom svek: Han sett en skymt af Kerstin — Baf laswen thst hon kom, Och mot en annan malmbit Hon Kristians bytte om.

28. "Der har du också denne, Du ärlige kamrat!" På krosadt knä sjönk Kristian, Till lön för sin mandat . . . "Se så, du falska jänta, Sag uslingen dig ger! Och tack för trofast loswen — Mig ser du alldrig mer."

29. I bitter gråt nu Kerstin Bekände allt för far, Hur hon i brottslig swaghet Förförd af Kristian war, Att mor hon skulle blifwa Och welat, när hon fann Det icke kunnat dölas, Ha barnets far till man.

30. "Sag kände mig för nedrig Att höra Erik till; Men honom dock jag älskar, Tills hjertat stannar still!" Med blygsel mottog Kristian sin ångerfulla brud. "Ja", suckade den gamle, "Det war att, esta Gud!"

31. Men länge det ej dröjde, Se'n bröllopsveckan flytt, Förn gubbens dystra hemvist Mot grafwen blef förbytt. Och jemt af speord träffad Och utan hjelp och stöd, Led Kerstin med sin "krumpling" Ett lif i sorg och nöd.

32. Af qwalsfull oro jagad Dref Erik widt omkring, Och många tunga öden Han hast;

men ingenting Gaf glömska åt de minnen, Der Kerstins bleka bild Beständigt stod så fager, Fastän från honom skild.

33. "Nej, än en gång i lifwet Sag henne måste se, Och se'n farwæl för allo . . . Men hemligt skall det ske!" Och till sin fordna hembygd Han åter sig begaf — Kanhända att han finge Se endast hennes graf?

34. På wägen dock han hörde Hos en förtrogen wän, För hwilken han sig hyppat, Att Kerstin lefde än Och nyss war blifwen enka; Och nu en skymt af hopp, Men blott ett flyktigt irrbloß, I sorgen glänste opp.

35. Med ombytt namn och okänd, Se'n elfwa år förgått, Kom Erik till det ställe, Som grymt hans frid förrådt. Men fortare än dagen Sjönk hjertats wäckta mod, När han en kulan höstqwäll Wid Kerstins koja stod.

36. Till fönstret gick han sakta: Wid spisens matta glöd Med flera barn omkring sig, Som greto efter bröd, Satt hon förtärd och gul-blek, Hvars fordom skälmsta blick Gaf lif åt all hans sträfwan, När hennes tro han fick.

37. "Nej, död hon är för kärlek, Och det är också jag — Men heligt will jag hålla Swad förr jag swor en dag: För henne skall jag lefwa!" En suck han långsamt drog . . . Och samma qwäll wid grufwan Beting sig Erik tog.

38. Från werlden, som ej ägde Ett hopp att bjuda mer, Farwæl han tog för ewigt Och steg i djupet ner. Och tidtals kom derefter Till Kerstins sorgsna hem En riklig hjelp i nöden — Hon wiste ej från hwem.